

GERMANOR

REVISTA dels CATALANS de XILE

SUMARI

ALBERT CAMUS

No plorem només, amb la desaparició d'Albert Camus, la mort d'un gran escriptor de França. Plorem, sobretot, la desaparició d'una figura, d'un pensador, d'un combatent que sentíem entrançablement unit a la nostra causa. I això no pas o no sols per la part de sang catalana que circulés per les seves venes; no sols pel seu esperit eminentment mediterrani, nodrit en la nostra cultura secular; no sols per la seva amor al sol i al cel de Provença, tan germana de Catalunya; o per la seva instintiva simpatia per Maragall amb qui compartia —“¿què més ens podeu dar, Senyor, en una altra vida?...”— un elemental panteisme i de qui en traduí al francès uns quants poemes capdals. El sentíem tan nostre perquè, víctimes com som d'una de les més greus injustícies que registra la història, ens vàiem compresos, emparats directament o indirecta en l'obra d'aqueix gran defensor de la justícia humana, de la dignitat humana atropellada. Cada una de les seves pàgines constituïa per a tots els humillats i ofesos com nosaltres, un motiu de conhort i d'esperança. Car Albert Camus, voltat d'impenetrables boires metafísiques, obligat a encarar-se amb un món que li semblava absurd, sense sentit, sense destí, havia depositat tota la seva fe en els únics ídols que no enganyen: els grans valors morals de l'home. Tot el que atemptés contra aquests valors, fos a la URSS, fos a la USSA, el revoltava. “L'Home revoltat” fou no sols el títol d'un dels seus assaigs més combatius, sinó el lema de la seva vida, la definició de la seva essència. Això el convertí, en definitiva, en el més autènticament idealista dels escriptors europeus actuals, i va fer que la joventut romàntica que no comprèn on vol ser arossegada entre els dos focs contraris de tants interessos corruptes, l'elegís ardentment com a guia. I la revolta de Camus no es mai limitada a un foc de bengales literàries. Tota la seva vida quedava compressa i compromesa en la seva obra. Així, per exemple, quan el Govern Espanyol fou admés a la UNESCO, amb complaença de la URSS, Albert Camus renuncià al càrrec que tenia en aquell organisme i el marcà amb el ferro roent de la seva paraula. Ara aqueixa paraula ha emmudit per sempre. Ha estat silenciada absurdament una de les grans consciències del món actual; una consciència insubornable. Sens dubte els facinerosos de l'alta política d'ambdós Continents se sentiran alleugerits. Els colors de la seva ver-

EDITORIALS: Albert Camus
Eisenhower i la democràcia.

CARTA ALS CATALANS: Responsabilitat de la premsa catalana.

CATALUNYA ES AIXÍ: L'Aran.

ARTS I LLETRES: Salvador Sarrà i el seu llibre — Flors d'E. Sierra-Ràfols.

CARTA DE BARCELONA: Una campanya catalana i popular.

INFORMACIONS I COMENTARIS: L'afer Galinsoga — Defensa de la llengua catalana — Altres notícies.

CRONICA DE LA COLLECTIVITAT.

DIRECCIÓ - ADMINISTRACIÓ
INSITIUCCIÓ DE
CULTURA CATALANA

CENTRE CATALA
Merced 738 — Casilla 2278
SANTIAGO DE XILE

ANY XLIX

FEBRER 1960

NUM. 599